చీకటిలో చీలికలు

- గొల్లపూడి మారుతీరావు

ఈ నవల ముద్రితం కావడం యిది మూడోసారి. చాలా పాపులర్ కావడం వల్లకాదు - చాలాకాలం ఆగి ఆగి ప్రింటయింది. ఈ నవలకి ఎంతలేదన్నా 40 ఏళ్ళ వయస్సుంది ఎప్పుడూ ఎవరూ "అమ్మో - ఎంత మంచి నవల" అని అనలేదు. అయితే ఎక్కువమంది మహానుభావులు విమర్శించిన నవలగా దీనికి చిన్న ముందుమాట వ్రాయాలనిపించింది.

ఆ959 ప్రాంతంలో అప్పుడే చదువు పూర్తయి, నిరుద్యోగిగా వున్న రోజుల్లో ఈ నవల వ్రాశాను. అప్పటికి - బుచ్చిబాబు, చలం - యిలాంటి వారి ప్రభావం నా మీద వుంది. తెలిసిందంతా చెప్పెయ్యాలనీ, నాకు తెలిసిన రచయిత ఎంత గొప్పగా చెప్పాలనే యావ అప్పటిది. ఆ వాసన ఈ నవలలో ఎక్కువ. ఎలా కలిశారో పుట్టపర్తి నారాయణాచార్యుల వారిని ఆ రోజుల్లో కలిశాను. వారిని ఈ నవలకి ముందుమాట వ్రాయమన్నాను. (ముందు మాటలూ, అంకితాలు బొత్తిగా అలవాటు లేదు) ఆయన వ్రాశారు. ముందుమాట వ్రాశారు గనుక విమర్శించలేదేమో కానీ, మొహమాటపడి బాగుందన్న గుర్తు.

ఆ962లో విశ్వనాధ సత్యనారాయణగారికి చిత్తూరులో సన్మానం జరిగింది. ఆయన గుంటూరు శేషేంద్రశర్మగారి (అప్పటి చిత్తూరు మునిసిపల్ కమిషనరు) యింట్లో బస చేశారు. అక్కడ నా నవలలో ఒకటి రెండు పేజీలు చదివారమో. ఆ సాయంకాలం సభలో ఆర్శుద తమ కిన్నెరసాని పాటల్ని పిప్పరమెంటు పాకం అన్నందుకు ఆయన్ని తిడుతూ పనిలో పని నాకూ రెండు వడ్డించారు. "ఇందాక ఎవరో రచయిత నవల చూశాను. ఆకాశంలో నక్షత్రాలు మరో లోకంలోకి ఎగిరిపోతున్నాయంటాడు" ఇలా సాగింది. నాకు ఆ రచయిత ఎవరో వెంటనే అర్ధమయింది. నా పక్కన కూర్చున్న శేషేంద్రశర్మగారు, మల్లాది వసుంధరగారూ, మల్లాది రామచంద్ర శాస్త్రిగారూ యిబ్బంది పడుతున్నారు.

సభ ముగిసింది. రాత్రి విశ్వనాధ వారికి చెప్పినట్టున్నారు. ఆ విమర్శించిన రచయిత నేనేనని. మర్నాడు మధ్యాహ్న భోజనం శర్మగారింట్లో జి. కృష్ణగారూ, వి.డి. ప్రసాదరావుగారు ప్రభృతులు వచ్చిన గుర్తు. అప్పుడు ఈ ప్రసంగం టేపు వేశారు. నన్ను విమర్శించే ప్రసంగం వచ్చేటప్పటికి సత్యనారాయణగారు నావేపు తిరిగి "మిమ్మల్ని తిట్టినట్టున్నాను" అన్నారు నవ్వుతూ.

నేనూ నవ్వేసి "ఆ విధంగానయినా ఆ మాత్రం నవల చదివారు. అదీ నాకు ఆశీర్వాదమే" లాంటి మాటలేవో అన్నాను. ఏమయినా, విశ్వనాధ గారు కించపడ్డారు. అనవసరంగా నన్ను విమర్శించినందుకు. ఆయన "నిండు మనంబు నవ్యనవనీత సమానము" కోవలో మనిషి. ఆ ఆలోచన మనస్సులో పీకుతున్నట్టుంది. ఆ సాయంకాలం అప్పటి సంగీత నాటక అకాడమీ అధ్యక్ష్యులు, చిత్తూరు వారు విలాససభ అధ్యక్షులు ఆర్.బి రామకృష్ణరాజు గారు రామవిలాససభలో సభ ఏర్పాటు చేశారు. విశ్వనాధ వారు బజారుకెళ్ళి శాలువాలు కొనుక్కొచ్చి - ఆ సభలో మా రచయితలు - నేనూ, మధురాంతకం, పల్లంపాటి, రాజేంద్ర సదానంద (వీరంతా వున్న గుర్తు) అందరికీ శాలువాలు కప్పారు - అదీ వారి ఔదార్యం.

ఆ రోజుల్లోనే తిరుదణ్ణామలైలో వుంటున్న చలం గారి దగ్గరికి వెళ్తూండేవాణ్ణి. వారికి 'చీకటిలో చీలికలు' నవల పంపాను. "మీ పుస్తకం అందింది. ఈ నక్కకి అది కూజా భోజనం" అని వ్రాశారు.

తరువాత నాలుగైదు పుస్తకాలొచ్చాయి. "నర్తకి అదే పనిగా చదువుతోంది. అయ్యో అందరూ చచ్చిపోతున్నారే" అని మధ్య మధ్య బాధపడుతోంది అంటూ తరువాత చదివినట్టున్నారు.

"అందులో వర్ణనలన్నీ అనవసరం. కృత్రిమం మీరు కూడా అవన్నీ చూసి వుండరు" లాంటి వాక్యాలు గుర్తున్నాయి.

ప్రస్తుతం ఈ నవలని సవరణలు చేసి, కుదించి ప్రచురించడం జరుగుతోంది. ఆనాటి 'చీకటిలో చీలికలు' దగ్గర్నుంచి నిన్న మొన్నటి 'ఎర్రసీత' వరకు - ఓ రచయిత మానసిక పరిణామాన్ని తెలియజెప్పడం కూడా సమగ్ర సాహిత్య పరిచయ లక్షణం కనుక ఈ నవలకీ ఈ సంపుటాల్లో స్థానం వుంది.

(గత సంచిక తరువాయి)

"అదేం?

"ఈ ఆడవాళ్ళు యివాళేం చేస్తారో రేపెలా పోతారో పాతకాలం వాళ్ళం మనకు అర్థమయి ఏడిస్తేనా? యీ దంతబ్బొమ్మని ఎవడో చూశాట్ట."

"చూసి...!"

అమీనా ముఖం తెల్లగా, మంచుముద్దలా కనిపిస్తోంది చీకటిమధ్య. సిగ్గుమాని కోపంతో చూస్తోంది తండ్రివేపు, ప్రపంచంలో కోపాన్ని మొదటిసారిగా ఎరువుతెచ్చుకున్నట్లు.

"వాడు చూడడంలేదు బాబూ! ఇదే చూసింది వాణ్ణి. ఏం అమీ అంతేనా?"

అమీనా మాట్లాడలేదు.

"పెళ్ళి చేసుకుంటానంటుంది వాణ్ణి. చదువూ, తండ్రీ ఎవరూ అక్కర్లేదు మరి. సత్తువ లేకపోయింది గానీ వాణ్ణి చంపివద్దును"

వరద క్షణం మాట్లాడలేకపోయాడు.

ప్రపంచాన్ని నిటారుగా చూడలేక, అది పరిచే దృక్కుల్నీ జీర్ణం చేసుకోలేక సిగ్గుతో కుంచుకుపోయే అమీనా మనస్సు చేసిన తిరుగుబాటు ఫలితం యీ సంఘటన కాదని అతనికి బాగా తెలుసు.

"చేసుకుంటే ఏం? తప్పా?"

తుళ్ళిపడ్డాడు ఖాసిం, కళ్ళు పెద్దవి చేసి వరదరాజులు వేపు చూస్తున్నాడు. అమీనా అప్పటికే అక్కణ్ణుంచి పారిపోయింది.

"అదేమిటి బాబూ - ఎవరో హిందు"

నవ్వొచ్చింది, "నీ మతాలూ, నీ పట్టుదలలూ తిండిపెట్టవు ఖాసిం, చూస్తున్నావుగా? ప్రతిదానికీ తలవొంచి బ్రతకాలనుకుంటే జరగదు, ఎదురు తిరిగి ఊరు బయటికి నువ్వు వచ్చావు, తిరగలేక నేను అలాగే ఉండి పోయాను. కానీ ఒక్కటిమాత్రం - అమీనా మంచితనం నన్ను మోసం చేసిందంటే చెప్పలేను. అసలు నీకున్నదల్లా అది తప్పుతోవతొక్కుతున్నదనే కించకాదు. పాతతోవ పట్టక కొత్తదారి పడుతోందని. నన్ను తీర్పు చెప్పమంటే ఎవరి మనస్సు చెప్పినట్లు వాళ్ళు పోవడం మంచిదంటాను."

చీకటిని పూర్తిగా జయించలేని దీపం నిస్పృహతో చివరి నిట్టూర్పులు వదులుతున్నట్లుంది.

నిశ్శబ్దం వహించాడు ఖాసిం, వరద నవ్వుకున్నాడు. ఇక ఏం చెప్పినా ఖాసింతో లాభంలేదు. అతనిది వేడిరక్తం ఈ మాటలు చెప్పినందుకు ఇంకోర్నయితే ప్రాణం తీసేసేవాడే

తలుపు టకటకలాడిస్తే అమీనాను వెనకనుంచి చూసి గులాబీలాగా కనిపించేసరికి తుళ్ళిపడ్డాడు - ఆ పరిస్థితిలో తన గులాబి వుంటే?

లేచి "వెళ్తానోయ్? ధైర్యం వుంటే బయటికి వచ్చి పెళ్ళికి పిలువ్. ధైర్యం లేదన్నా ఆశ్చర్యపడను. చాలామందిలో నువ్వూ ఒకడివి. పోతా"

గుమ్మం దగ్గర అమీనా చీకట్లో తనకేసి విచిత్రంగా చూస్తూ నిలబడితే నిస్తేజుడయాడు వరద.

"అలా నాతో కాస్సేపు నడుస్తావా?" అన్నాడు.

ఇంకేం మాట్లాడలేదు. అమీనా వెనక నడుస్తోంది.

తాటితోపు దగ్గర బల్లకట్టు దీపపు వెలుగులోకి వచ్చాక "ఆడదానివి కావడం బ్రతకడానికి ఓ అనర్హత నీకు. మరోసారి ఆలోచించుకో ఏ పని చేసే ముందయినా.."

ఎంత ప్రయత్నించినా అంతకంటే సరళంగా చెప్పలేకపోయాడు.

తెలుగు సరిగా అర్థంకాదు అమీనాకు. ముఖ్యంగా వరదరాజులు మాటలకు ఏమీ జవాబు చెప్పలేదు. వెళ్ళు అనేవరకూ నడుస్తూనే ఉంది. అన్నాక మరి కనిపించలేదు. నవ్వుకున్నాడు వరద గోవర్ధనరావుగారింటివైపు నడుస్తూ.

ఆఫీసునుండి అయితే తిన్నగ యిక్కడికి రాలేకపోయేవాడే కాని కాశి యింటికి వెళ్ళిరావడం స్థిమితాన్నిచ్చింది. చీకటిలో కూడా అమీనా ముఖం తనని పుచ్ఛిస్తున్నట్లేవుంది.

గోవర్ధనరావుగారింటి ముంగిట్లోకి వచ్చేసరికి రవణమూర్తి గొంతు విన్పిస్తే చకితుడయాడు. ఏదో ప్రోత్సాహం, ఎత్తుబడీ ఉంటేనే గాని కదలడు రవణ.

వరదని చూడడంతోనే "నే చెప్పానుకానూ? బ్రిటిష్ క్లాక్ లాంటివాడు వరద. కోరుకోవోయ్ నీ యిష్టం వచ్చిన ఫలహారం సిద్ధంగా వుంటుంది" అన్నారు గోవర్ధనరావుగారు.

"మిఠాయి"

"భేష్! నువ్వేం అడుగుతావో దానికి బాగా తెలుసు. రెండు వీశెల మిఠాయి శాంక్షను. ఏమండోయ్ ఇంటావిడగారు" కేకేశారు.

ఇంకా పొద్దుట ఉడుటు తగ్గకపోవడం చూసి నవ్వుకున్నాడు వరద.

"మీలో సగంపాటి సత్తా, ఉత్సాహం వుంటే మేమంతా బాగుపడి పోయేవాళ్ళం" అన్నాడు

"రైట్, ఇప్పుడు నిన్ను నువ్వు బాగా చెప్పుకున్నావు. నీక్కావల్సింది మిఠాయికాదు ఉత్సాహం. సత్తాకావాలి - బ్రతకడానికి తగిన ఫ్యూయల్" ఆరోగ్యం మిఠాయి తీసుకొస్తే "అలా పళ్ళెం ఆపు అమ్మీ - వరదకి చిన్న ఉపన్యాసంతో ఉత్సాహాన్ని అందిస్తాను" అన్నారు.

"ఇంకా పిచ్చితగ్గలేదే మీకు, మనవరాలు కాదు, మనవరాలికి కూతురు పుట్టాక ఉపన్యాసాలు యిద్దురుగాని లెండి. నువ్వు మరీ అలా చొరవ యివ్వకూడదోయ్ యిలాంటి పిచ్చివాళ్ళకి. చూశావుగా నేను లేకపోతే మిఠాయి తినే అవకాశం పోయేదినీకు" అంది పళ్ళెం ముందు ఉంచి.

తింటూ "ఎలా వుంది ఉద్యోగం?" అని రవణమూర్తిని కదిపితే బావుందన్నట్టు తలూపి వెనక్కి చేరబడ్డాడు.

"నయం. అమ్మాయి పుట్టింది వినతకి. అబ్బాయి పుట్టాడుకాదు"

"ఏం?" అంది ఆరోగ్యం పువ్వులు సవరించుకుంటున్నదల్లా.

"పుట్టిన కుర్రవాడు కాశీపతి అంత తెలివైనవాడూ, వినత అంత అందమైన వాడూ అయితే ఫరవాలేదు. కాశీపతి అంత అందమైనవాడూ, వినత అంత తెలివయినవాడూ అయితేనే చిక్కు. ఎటొచ్చి స్త్రీకి ఆ రెండూ అక్కరలేదు - ఉదాహరణకి నువ్వు"

మాటలో దెప్పుదల తోచినా నవ్వకుండా ఉండలేకపోయింది ఆరోగ్యం. అంతా ఘొల్లున నవ్వేశార్రు.

మిఠాయి సంగతిని మరిచిపోయాడు వరద.

"మిఠాయి తినడానికి బాధపడతావేమిటోయ్, మిఠాయి కావాలా, మినిష్టరు పదవికావాలా అని ఎవరన్నా నన్నడిగితే అడగరనుకో - మిఠాయే కావాలంటాను. సరి, ఇప్పుడు నాకు రెండూ లేవనుకో. ఏం? అంతేనా?" అని ఆరోగ్యం వంక సాభిప్రాయంగా చూసారు.

"మీకు తర్వాత"

"సరి, కేసు డిస్మిస్, ఇక మా అమ్మాయికి శుభాకాంక్షలు అందజేయండోయ్ పోస్టులో పంపుతాను" అన్నారు చుట్టవెలిగిస్తూ.

రవణమూర్తి కుర్చీలో కదిలి లేచాడు. "ఇక వెళ్తానండి"

"శుభాకాంక్షలంటే వెళ్ళడం కాదయ్యా - కాస్సేపు కూచో, వెళ్దువుగానిలే"

"వెళ్ళాలండి, పనివుంది."

"సరే అయితే, సుజాతకి ఏవైనా యిచ్చిపంపు" అన్నారు ఆరోగ్యంతో ఆరోగ్యం వచ్చేలోపల వరద కూడా లేచాడు నేనూ వెళ్ళాలంటూ.

"ఇద్దరూ వెళ్తే నా సాయంకాలం ప్రోగ్రాం సరి - ఇక నేనూ యీవిడా మిగులు. పాతగ్రామఫోను రికార్డులాగా నేను వాగుతూ కూచోవాలి. పదండి అల్లంత వరకూ దిగబెట్టివస్తాను" అని లేచారు.

గోవర్ధనరావుగారు వెళ్ళిపోయేవరకూ నిశ్శబ్దంగా నడిచారు యిద్దరూ, సందుమలుపు తిరిగి సాయిబు దుకాణం దాటారు.

"కనిపించడం మానేశావేం అప్పట్నుంచీ?" అన్నాడు వరదరాజులు,

"వద్దామనుకుంటే ఓ పక్క పనులూ, మరోపక్క సుజీ"

"ఎలావుందిప్పుడు"

నవ్వాడు రవణ - అదిచాలు ఆ ప్రశ్నకు.

"ఈ ఊరు దరిద్రం. అన్నివిధాలా నీకు సరిపోలేదనుకుంటాను. ఇల్లు, ఊరు, అన్నీ మార్చెయ్"

రవణ చీకట్లో వరదరాజులువేపు తలతిప్పి భుజం మీద చెయ్యివేశాడు.

"అనిపిస్తుందేగాని, అన్నీ మారినా మనుష్యులం పాతేగా, నేపోయేదా యిక?" బజారు మొగిలో నిలబడి అడిగాడు.

"ఉండు నేనూ వస్తాను"

తొమ్మిదిగంటల రాత్రి యింటిలో అడుగుపెట్టి అక్కడ నీలవేణిని చూసి దిమ్మరపోయారు యిద్దరు. సుజీపక్కన కూచుని మందు కలిపి యిస్తోంది నీలవేణి. నీరసంగా తల పక్కకివాల్చి పడుకునివుంది సుజీ.

ఇద్దర్నీ చూసి మొదట తికమకపడినా సర్దుకుంది నీలవేణి.

"మరీ అంత ఆలస్యంగా యింటికి రావడం మంచిదికాదు, సుజాతకి మళ్ళీ ఫిట్టు వచ్చింది" అంది రవణమూర్తిని ఉద్దేశించి.

తుళ్ళిపడ్డాడు రవణ.

ఈమె యిక్కడికెలా వచ్చిందా అని ఆలోచిస్తున్నాడు వరద, ఆలోచనలకు జవాబు దొరకకముందే పలకరించింది నీలవేణి.

"మరిచిపోయారా నన్ను?"

ముఖంలో నిర్వేదాన్ని తెల్లబోయి చూసి మాటమరిచి పోయాడు.

"అపాయాన్ని చూసి పారిపోతారు కాబోలు మొగాళ్ళు. నాకు తెలీదు, అలాగయితే రవణమూర్తిగారు పరిగెత్తి, పరిగెత్తి యీపాటికి హిమాలయాలుదాటి ఉండవలసింది"

రవణమూర్తికి యిటు దృష్టిలేదు. వచ్చి సుజాత మంచం పక్కన చతికిలపడ్డాడు.

ఇన్ని మాటలు నీలవేణి ఎప్పుడు నేర్చుకుందా అని విస్తుపోయాడు వరద. ఈ తరహా ప్రవృత్తి అతనికి కొత్త. తననుంచి దూరమయిన నీలవేణి కొత్తపాఠాలు నేర్చుకుంది - ఈ పరిణామపు వ్యుత్పత్తిని పీతాంబరం చురుకుదనంలోనూ, అక్కడి కొత్త అనుభవాలలోనూ గుణించికొంది ఆమె బహుశా.

కళ్ళని బలహీనంగా కదిపి వరదని పలకరించింది సుజాత. ఏదో చెప్పబోతే వద్దని వారించాడు చేతితో. చర్చిగంటలు నిశ్శబ్దం గుండెమీద పగిలాయి. సుజాత కాస్సేపటికి నిద్రపోయాక ముణుకులుమీద తల ఆనించుకుని కూచున్న నీలవేణితో 'థాంక్స్' అన్నాడు మాటలురాని రవణ.

విచిత్రంగా ఆమె అతని ముఖంలోకి చూస్తే ఏదో తప్పుచేసినట్లు చిన్నబుచ్చుకున్నాడు.

వెళ్తానని లేచి "మీరూ వస్తారా?" అంది నీలవేణి వరదతో, "కాస్సేపు ఉంటాను" అనబోయాడు.

"నన్నా యింటి దగ్గర వదలి వద్దురుగాని పదండి" అంది.

ఇద్దరూ బయటికి వస్తే చలి వంటిచుట్టూ తిరిగింది.

ఆకాశం నిండుబొట్టు పెట్టుకున్నట్లున్న చందమామ, ఏదో కోరికలకు రెక్కలు కడుతున్నాడు. నీలవేణి పచ్చరంగు చీర వెన్నెల్లో రెపరెపలాడుతూ మెరుస్తోంది. వంటినిండా తిప్పుకుని తప్పనట్లు అడుగులు వేస్తోంది నీలవేణి.

చాలా విషయాల్ని అడుగుతుందని ఎదురు చూస్తున్నాడతను.

చాలా విషయాలకు జవాబు యీ నడకలో దొరకదా అనుకున్నదామె.

అనుకుని యిద్దరూ మాట్లాడడం మానేశారు.

"పిలిచినా గుర్తురానంతగా మరిచిపోయారా మమ్మల్ని?"

"వినతకి కూతురు పుట్టిందని గోవర్ధనరావుగారు పిలిస్తే వెళ్ళాను"

రాత్రి చల్లదనపు బిగువు తెచ్చిన ఉదుటులో నీలవేణి భుజాన్ని గుద్దుకున్నాడు వరద అడుగు తడబడి.

"పారిపోయారేం ఆనాడు?"

రెండోసారి అడిగేసరికి యిక దాటేయలేక "చెప్పేదా?" అన్నాడు.

క్షణం ఆలోచించి "చీకటిని చూసి భయపడాలని నాకెవరూ చెప్పలేదు. చివరికి నువ్వు కూడాను. నువ్వెళ్ళిపోయాక పొరపాటున దారి తప్పి చీకట్లోకి పోయాను. తీరా వెలుగొచ్చాక అంత వెలుగు ఒక్కసారి చూడలేక పారిపోయాను, అదీ సంగతి"

పకపకా నవ్వేసింది నీలవేణి. ఆ నవ్వు ఉధృతంలో ఏం చేస్తున్నదో తెలీకుండా జారిపడబోయి అతని భుజాన్ని ఆసరా చేసుకుంది.

"బాగా మాట్లాడతారే మీరు. రచయితగా మిమ్మల్ని గుర్తించలేకపోవడం దురదృష్టం. మీకు మనస్సుంది కానీ మార్గంలేదు. మీ దారి యిటు" అని తోవ తప్పిపోతున్న అతనికి సహాయం చేసి వెనక్కి తిరక్కుండా నడిచి వెళ్ళిపోయింది యింటివేపు.

కనిపించేవరకూ చూస్తూ నిశ్శబ్దం మధ్య నిలిచిపోయాడు వరదరాజులు.

తోవతప్పిన వరదరాజులు.

రెండు శరత్తులు మారినప్పటి సాయంకాలం అపస్మారంలో సోమరిగా నడుస్తోంది చీకటివేపు. చాలాగాలుల్ని చూసేసి, వర్షాలకి బోరవిరిచి, యిహవేటికీ భయపడని నిర్లక్ష్యం, పెలుసూ చూపుతోంది గన్నేరు చెట్టు, కూడబెట్టుకున్న పువ్వుల్ని ఎవరికివ్వడానికీ మనసులేక తన దగ్గరే చంపుకుంటోంది.

కోవెల ముందు బీడుని చూస్తూ కూచున్నాడు వరద. యౌవనంతో ఊగే పల్చటిమొక్కలు మరీ అంత బలంలేని గాలిలో ఊగుతున్నాయి. పొడువుపాటి పచ్చికంతా యౌవన సామ్రాజ్యంలాగా ఉంది.

మైదానం చివర డాలీ.

కోవెల గట్టుమీద కుచుని కాళ్ళు ఆడిస్తున్న ఆమెను చూసి తుళ్ళిపడ్డాడు వరదరాజులు.

అబ్బో! రెండేళ్ళయింది ఆ రాత్రి గడిచి.

అయినా యిప్పుడు ఆ పాత జ్ఞాపకం. ఆ శరీరంలో కసీ, ఆ చేతుల బిగువు యింకా గుర్తే. యిప్పటికీ ఆ అనుభవాల జ్ఞాపకం మెదడుకి రక్తాన్ని పాకిస్తుంది.

నేరేడుపండు రంగు కమీజు చీకటిమధ్య డాగు కట్టినట్లు కలిసి క్రమంగా కనిపించడం మానేసింది డాలీ.

సన్నగా ఏదో పాట గొణుగుకుంటోంది.

అందం తన ఔన్నత్యాన్ని డాలీలో వెదుక్కుంది. ప్రపంచమంతా మారినా ఆమె సౌకుమార్యం చెడదు. సగం తయారీలో మిగిలిపోయిన యీ ప్రపంచపు నగ్నత్వాన్ని తిరుగుబాటుతో దర్పంతో చూసే ఏదో అవ్యక్తపు మాధుర్యం చీకటిలో చీలికలాగా మిగిలిందనిపించింది. దీపం పుచ్చుకుని ఆ ముఖానికి దగ్గరగా, యింకా దగ్గరగా వెదికితే పోగొట్టుకున్న వస్తువు దొరుకుతుందేమో.

చల్లటి నీటి తుంపర నుదుటిమీద రాల్చింది చెట్టు. తుళ్ళిపడి వొళ్ళంతా జలదరిస్తే కుంచుకుపోయాడు వరద.

మళ్ళీ అప్పటి రాత్రి జ్ఞాపకం.

గాజుపలకమీద పడిన మంచు బిందువులాగా జారిపోయింది కల. అది కల మాత్రం - యింకేదీకాదు. కాకపోతే అంతటి స్నిగ్ధ కోమలత్వం, అంతటి పిచ్చి మాధుర్యం అంత అమాయకపు అందం ఈ జీవితానికి సాధ్యమా అని మాటిమాటికీ అనిపించసాగింది వరదకి. ఆ జ్ఞాపకాల మాధుర్యంలో అతనికి స్పృహ తప్పింది.

"నిద్రపోతున్నావేం అన్నయ్యా" అని గులాబి లేపితే బెదిరి లేచాడు.

పద్మనాభస్వామి ఆలయంలో దీపాలు వెలిగించారు. పచ్చిక చీకటి వెలుగుల మధ్య గాజుపలకలా మెరుస్తోంది. డాలీ కూర్చున్నప్పటి గోడ పాతజ్ఞాపకాన్ని తల్చుకుని దిగాలు పడినట్లుంది.

కల కరిగిపోయింది.

వరదరాజులు మాట్లాడకపోయేసరికి నవ్వుకుంది గులాబి. చీకట్లోనూ కనిపించేట్టుగా తీర్చిదిద్దిన గుండ్రటిబొట్టూ, మెడకు గంధపు చారలూ, చేతిలో పళ్ళూ చూసి "ఎక్కడికెళ్ళావు?" అన్నాడు.

"చెప్పేదా! ఉండు వస్తాను" తొందరగా వెళ్ళి తలుపులు తీసి పళ్ళు యింట్లో పడేసి మల్లెచెండు ఎగరేస్తూ వచ్చి గట్టుమీద కూచుంది.

"వినత వచ్చిందన్నయ్యా" అని గులాబి ఉన్నట్లుండి చెపితే దిగ్భ్రమతో అటు తిరిగాడూ వరద.

అతని అదురుపాటు చూసి నవ్వింది - "ఉండు మరీ, నిన్ను వెంటనే గోవర్ధనరావుగారు రమ్మని అన్నారు. నువ్వక్కడే భోజనం చెయ్యాలిట"

వరదెంతకీ మాట్లాడకపోవడం చూసి "ఏమో బాబు, నే చెప్పడం చెప్పేశాను, హైదరాబాదులో యింతమంచి పువ్వులుంటాయా అన్నయ్యా" లేచి లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

"శివ దీక్షాపరురాలనురా" పాడుతున్నారు పక్కయింట్లో ఎవరో.

వినత ఈసరికి ఎంత పెరిగివుంటుందా అనుకున్నాడు.

మాతృత్వం అనుభవపు స్థాయిని పెంచి అవయవాల్ని వికృతంగా మలిచివుంటుంది. నవ్వులో బరువుతేరి, కళ్ళు అలసి, మరీ నిండుగా, వికారంగా తయారయిన వినత కళ్ళల్లో కదలింది. నవ్వితే వెయ్యిపువ్వులు ఒక్కసారిగా సువాసన గుమ్మరించినప్పటి విసుగుదల కనిపిస్తోంది. తీపి ఎక్కువయినప్పటి పానీయపు వెగటుదనం ఎలా ఉంటుంది.

వెళ్ళకూడదనుకుని కళ్ళు మూసుకుని వెనక్కు చేరబడ్డాడు.

తాళాల కోసం రామ్మూర్తిగారు వస్తే గులాబి బయటికి వచ్చింది.

ఇంకా అన్నయ్య అక్కడే కూర్చుని ఉండడం చూసి నిర్ఘాంతపోయింది లేపి "వెళ్ళలేదేం అన్నయ్యా?" అంటే

"నువ్వు ఒంటరిగా ఉండాలి, పోనీలే" అన్నాడు.

"ఇదేం కొత్త? గోవర్ధనరావుగారు బాధపడతారు."

"ఇవాళకాదులే, బాగా అలసిపోయాను, రేపు వెళ్తాను" అంటూ ఆమె కళ్ళను తప్పించుకుని లోపలికి వచ్చేశాడు.

తెలతెలవారుతూ, యింకా సగం చీకటి ఉన్నదనగానే తుంపర్లుగా ఎత్తుకున్న వర్షం "యింతింతై" అన్నట్లుగా పెరిగి హోరు పెట్టింది. ఝుంకారం చేస్తూ గాలి పరవళ్ళు తొక్కింది. భయంతో తల ఆడించి కిందికి వంగింది గన్నేరు.

రోజంతా చెమ్మగానే ఉంది. అడపా తడపా జారే నీటిధారల్తో చెత్తంతా రోడ్డుమీదికి పాకి నీటిమీద ఊగుతోంది. ఎన్నాళ్ళగానో ప్రకృతిమీద మిగుల్చుకున్న కసి తీర్చుకున్నప్పటి రొప్పుదల అనుభవిస్తున్నాయి మేఘాలు.

ఎక్కడికి పోవడానికీ మనసొప్పక మధ్యాహ్నమే వరదరాజులు యిల్లు చేరితే అరుస్తూ ఎదురొచ్చింది గులాబి. "అడుగో అన్నయ్య వచ్చేశాడు. వినత వచ్చిందన్నయ్యా నువ్వు వచ్చేస్తావని తెల్సుట తనకి."

వసారా ముందు మట్టిభాగమంతా ఎవరో కెలికినట్లు గండ్లు పడింది. ఆకులమీద నీరు చుక్కకట్టి ముత్యాల్లా మెరుస్తున్నాయి.

"ఎలా తెల్సు వచ్చేస్తానని?"

"ఏమో? ఆవిడ్నే అడుగు - అబ్బో సిగ్గుపడడంకూడా తెల్సే యీవిడగారికి. కనిపించిందా చెట్టుచాటున?"

వెనక్కి చేతులు కట్టుకుని నవ్వుతూ నిలబడింది గులాబి.

తడి చీరని పిండి తల తుడుచుకుంటూ ముందుకు వచ్చింది వినత.

వరదని మొదట నివ్వెరపోయి చూస్తూ నిలబడి అంతలో నవ్వేసింది "అంత చిక్కిపోయావేం మరీను?"

జాకెట్టుకీ, చీరకీ మధ్య మిగిలిపోయిన తెల్లటి ముడుతలకేసి ధ్యాసగా చూస్తూండడం గమనించి సిగ్గుపడి చీర వొళ్ళంతా తిప్పుకుంది.

"అక్కడే నిలబడిపోయావే? లోపలికిరా, పాత వినతేలే" అంది.

యాంత్రికంగా లోపలికి వచ్చి కూచున్నాడు.

"అబ్బ! చలిగా ఉంది బాబూ - వేడి కాఫీ యిచ్చావా, మంచి మొగుణ్ణి చూడమని సిఫార్సు చేస్తాను గులాబీ, నీ యిష్టం" అంది.

గులాబి సుడులు తిరిగిపోతూ నవ్వి "లంచాలివ్వటం బాగా నేర్పినట్లున్నాడే మీ ఆయన. ఆయన డబ్బుగురించీ, నువ్వు కాఫీ గురించీ. అంతే తేడా. పుస్తకాల వర్తకం కాదు కావలసిన ధరకట్టుకొందుకు. ఇప్పుడే వస్తానుండు" అని లోపలికి పరుగెత్తింది.

వినత యిటు తిరిగేసరికి లాల్చీ మార్చుకుని తువాలుతో తలతుడుచుకుంటూ అద్దంలోకి చూస్తున్న వరదరాజులు కనిపించాడు. భుజం మీంచి అద్దంలో అతని కళ్ళు తనని పృచ్ఛిస్తున్నట్లున్నాయి - ఆమె ప్రతీ అవయవాన్నీ విస్మయంతో వెదుకుతున్నాయి.

"కూతురేదీ?" అని గోడ పెల్లులూడదీస్తున్న వినతని అడిగితే "భుజం మీద వేసుకు తిరగమంటావా ఊరంతా? చూడడానికయినా వస్తావుకదా అని యింటిదగ్గరే వదిలి వచ్చాను" కళ్ళు తప్పించుకుని బయటికి చూస్తోంది.

వినత చాలా మారిపోయింది. అన్నివిధాలాను.

గిల్లితే నీరుకారే పొట్లకాయిలాగ మెలికలు తిరిగి, యౌవనపు వంపులన్నీ పూడుకుని పూత పిందెలాగ తయారయింది వినత. బలంగా, నిండుగా ఆకారం కూడదీసుకున్న భుజాలూ, పల్చటి రక్తాన్ని గుడుకట్టిన చెక్కిళ్ళూ, బరువుగా బద్ధకంగా కదిలే పెదవులూ,

లోతులు చూడలేక, సోమరితనాన్ని పెంచుకునే కళ్ళూ నిద్రకోసం వంగిపోయే శరీరం ఒకే కోరికగా, ఒకే ఆశగా, ఒకే మాంసపు ముద్దలా మిగిలింది వినత.

అనుభవం అందాన్ని మింగి ఏదో ఆకారాన్ని మిగిల్చింది.

బరువెక్కి మొనలుదేరి నిర్లక్ష్యంగా ఊగుతున్న రొమ్ములు, మాతృత్వం మాత్రం మిగుల్చుకున్న మెత్తటి కండరాలుగా తోచాయి.

స్త్రీత్వానికి అదే పరిపూర్ణత అయితే ఆ స్త్రీత్వం ఆమెకి అతకనట్లు ఉంది.

నవ్వులో అందం మారింది, పెదాలు గుండ్రంగా తిప్పి ప్రపంచాన్ని చూసిన మనిషిలాగ యిప్పుడు నిండుగా నవ్వగలదు వినత. ఏ విషయానికయినా ప్రయత్నం అక్కర్లేని నిరుత్సాహం చులకనగా చూపగలదు.

కళ్ళింకా ఆతృతతో రెపరెపలాడుతూ 'మాలో యింకా అందం ఉన్నది' అని వృథాగా మూలుగుతున్నట్లున్నాయి. అనుభవంతో మెత్తబడి, మందంగా అటూ ఇటూ కదలాడే యింద్రియాలుగా మిగిలాయవి.

సుఖం కోసం అందం వదులుకుంటారా ఎవరన్నా!

ఆనాటి చిలిపి వ్యక్తికీ, యీనాటి మాతృత్వపు సమిష్టిరూపానికీ పోలికలు వెదకడానికి ప్రయత్నించాడు. ఆ ముక్కువంపు, పై పెదవి మెలిక తిరిగినప్పటి అహంకారం, లోతుపడి మెరిసే పల్చటి నుదురూ, వంపులు తిరిగి కళ్ళను తాకే శిరోజాలూ యివి తప్పిస్తే పాత వినత అనేందుకు ఆమెలో నిదర్శనాలేవీ లేవు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments